

Η μοναδικότητα ως μηχανισμός οργάνωσης

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΙΣΘΗΣΗΣ, ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΔΙΝΟΥΝ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑΣ ΚΑΙ ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑΣ, ΣΕ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ ΑΣΤΑΘΕΙΑΣ, ΑΣΑΦΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗΣ.

Γράφει η Δήμητρα Βιβέλνι, Linguist, Practising Artist @oito, Owner @OnRepetition - an open treatise in action

Πολύ πριν κάνει την εμφάνισή της στο επαγγελματικό τοπίο ως ένα σύνολο υπηρεσιών επιχειρηματικού χαρακτήρα, η διαχείριση ανθρώπινου δυναμικού ήταν η βασική ανθρώπινη λειτουργία διαπραγμάτευσης, διαμόρφωσης και υποστήριξης του πρώτου ανθρώπινου πόρου που γνωρίσαμε και που χρειάστηκε πολυεπίπεδα να αναλάβουμε την οργάνωσή του: του εαυτού μας. Από την πρώτη κιόλας στιγμή που αντικρίσαμε αυτόν τον κόσμο ως νοηματικά συστήματα, βρεθήκαμε όλοι αντιμέτωποι με την ανάγκη να περιορίσουμε στο εσωτερικό μας την ατελείωτη πολυπλοκότητα του σύμπαντος που μας περιέβαλλε, προκειμένου να κατανοήσουμε το περιβάλλον και να ανταποκριθούμε στα ζητούμενα και τα καλέσματά του, με έναν τρόπο που θα άφηνε πίσω τα ίχνη της προσωπικής μας απόχρωσης. Με άλλα λόγια, κάναμε νοηματικές επιλογές που διαμόρφωσαν την ταυτότητά μας, καθώς και τη σχέση μας με άλλα νοηματικά συστήματα (άτομα ή κοινωνικές δομές), που επιλέξαμε ή δεν επιλέξαμε να έχουν θέση στην πραγματικότητά μας.

Στα πρώιμα στάδια της ζωής ενός ατόμου, οι επιλογές αυτές γίνονται μέσω μίας αθώας, διερευνητικής διαδικασίας σε διαισθητική, κατά κύριο λόγο, βάση, κατά την οποία αναζητάται μία απάντηση στο ζητούμενο της στιγμής. Ως εκ τούτου, η επιλογή που γίνεται αποτυπώνει τη ΣΥΝΟΛΙΚΗ μας κατάσταση ως συστήματος και αντανακλά την αλληλεπίδρασή μας με το περιβάλλον, ΑΚΡΙΒΩΣ όπως αυτό είναι διαμορφωμένο τη στιγμή της επιλογής. Πρόκειται, δηλαδή, για επιλογές που στηρίζονται στη μοναδικότητα και την εξερεύνηση των διαθεσί-

Η ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑΣ

μων μέσων/τρόπων, χαρακτηρίζονται από μέγιστη σχετικότητα και στοχεύουν στην εσωτερική οργάνωση μέσω της δημιουργίας νοήματος και όχι στην επίτευξη ενός συγκεκριμένου εξωτερικού αποτελέσματος ή στόχου. Περνώντας σταδιακά, μέσα από πιο σύνθετες και πιο διανοητικές εξελικτικές διαδικασίες στη φάση της ενηλικίωσης, της παραγωγικότητας και της επαγγελματικής συμμετοχής στο κοινωνικό σκηνικό, η σύνδεση και αλληλεπίδραση των ψυχικών και

κοινωνικών (νοηματικών πάντα) συστημάτων πραγματοποιείται όλο και πιο πολύ στη βάση συνταγματικών και παραδειγματικών σχέσεων – με άλλα λόγια, στη βάση της κατηγοριοποίησης: το άτομο δίνει τη θέση του στον ρόλο, η διαισθητική διερεύνηση δίνει τη θέση της στους κανόνες, τις μεθοδολογίες και τις βέλτιστες πρακτικές, η εξατομικευμένη επιλογή στο εδώ και τώρα γίνεται μία ανταπόκριση σε ένα ευρύτερο ή επαναλαμβανόμενο ζητούμενο, η εξερεύνηση των μέσων αντικαθίσταται από το κυνήγι του στόχου. Συνολικά, το μοναδικό αντικαθίσταται από το εναλλάξιμο/ανταλλάξιμο.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΟΠΟΙΗΣΗ

Σκοπός του άρθρου δεν είναι, προφανώς, να κάνει μία φιλοσοφική, υπαρξιακή ή πηχολογική αξιολόγηση του φαινομένου, αλλά να φέρει στην προσοχή του αναγνώστη τις απώλειες που απορρέουν όταν δύο συμπληρωματικές ανθρώπινες λειτουργίες – η μοναδικότητα και η κατηγοριοποίηση – παύουν να συνυπάρχουν και η μία από τις δύο επιφορτίζεται με το σύνολο των κοινών αρμοδιοτήτων. Εκείνο που είναι ίσως σημαντικότερο όλων να κατανοήσουμε είναι πως η στροφή στην απόλυτη κατηγοριοποίηση είναι μία επιλογή συρρίκνωσης και ολίσθησης σε αποκρίσεις συνήθειας, οι οποίες αγνοούν τις μοναδικές ιδιαιτερότητες της κάθε στιγμής και αδυνατούν να την αφουγκραστούν στην ολότητά της. Η διαισθητική οργάνωση και λειτουργία, ιδιαιτέρως σε περιόδους κρίσης και αστάθειας, όπου τα «δεδομένα» ανατρέπονται δραματικά, μπορεί να γίνει μία πολύτιμη πυξίδα αν έχει ξανά την ευκαιρία για μία θέση μέσα μας. **EM**